

Українські Вісті

Середа, 3 листопада 1947 р. — Число 87 (145) Рік III

Mittwoch, 3. Dezember 1947 — Nr. 87 (145) Jahrgang 3

Ю. ДИВНИЧ

Республіка, гетьманщина, „вождизм“ і еміграційний уряд

В той час, як на світовому обрії в усіх боках паростали важкі хмари, віщуючи небезпечну бурю, українська еміграція, ніби не звертаючи на них уваги і ніби пекучою тям, що вона перебуває під загрозою першого ліквідуального фізичного удару, затято і пристрасно обговорює, диспутує і воює за вияснення духовних, ідеологічних, історичних і всяких інших чистих внутрішніх українських проблем. Поверховою людиною подумала б, глянувши на все те, що не люди „не от міра сего“. Справді не можна ж не реагувати ділом на зовнішню небезпечку. Ми повинні думати над тим, щоб ми не були вивезені першим же ударом із бойового ладу. Ми повинні бути на самперед реальними практиками.

Але плюс цих суперечок у тому, що українська еміграція хоче на цей раз іти в бій внутрішньо (духовно, ідеологічно, політично, організаційно) усамостійованим, свідомим завдань і методів, чітко упорядкованим. В ній не проглядати сучасній горобиній ночі потрібно швидко і практично діяти. Але як же обійтися при цьому без сильних прожекторів політичної ідеології? Хіба 1917 рік не потерпів поразки через відсутність таких прожекторів?

І ось тепер, коли маємо рахувати історичні хвилі, коли буквально горить ґрунт під ногами, мусимо плаватися в академічних спорах, в історичні екскурсії, в духовну і культурну проблематику на всіх без винятку ділянках. І це мусить бути. Шкода тільки, що при тому наші спори мають часто несерйозний, іноді просто дитячий, школярський характер. Зовсім стас очевидним, що деякі наші політичні і культурні верхи не цілком усвідомили собі бодай елементарні засади, без яких не здійснювати не тільки на планову громадську і політичну дію, ба навіть на простий спільний відрух.

До таких питань належить справа еміграційного уряду і справа дійового політичного оперативного центру, тобто справа політичної концентрації сил. Замість центру, маємо стільки „центрів“, скільки є партій та груп. Головні претенденти на роль такого центру, на роль еміграційного уряду є три: УНР, гетьманщина, ОУН СБ (УГВР). Правда, і ОУН (М), своїм неясним дотеперішнім ставленням до УНР творила із себе ще й четвертий пункт. Але саме ця неясність не виключає приєднання ОУН (М) до УНР, і дозволяє цю ослаблену партію не тлумачити як четвертого претендента на роль еміграційного уряду.

Як би не переконували нас колеги з ОУН СБ, що їхній витвір — УГВР — не єдина дійсна загальнонаціональна державницька центральна активна сила українського народу, але жадна з інших українських партій, ані основні наші сили на Великій Україні УГВР за такий державницький всеукраїнський політичний центр не визнають. І не можуть визнати, якщо не хотять заперечити самих себе і не зрадити свого історично-соціального й політичного ґрунту. Не можуть визнати ще й тому,

що політикам з ОУН СБ не вистачає найменшої відваги і політичної зручності, щоб вивести ідею УГВР за рамки своєї партії, партії, яка має свій ґрунт майже виключно в певній частині західноукраїнського і емігрантського населення.

Здавалося, що єдині гетьманці почали були зближуватися до УГВР. Але, як і треба було сподіватися, все так не зближилось. Канадійська газета „Український робітник“ (Торонто Неофіційний орган гетьманців) в числі за 24.X.1947 року статтю „Межа й межа“ дала певнозначну відповідь публіцистам із „Часу“ та „Трибуна“: вони — гетьманці ніколи не можуть визнати УГВР за єдиний державницько-політичний центр, бо цим гетьманці вибили б з-під себе свій реальний історично-політичний ґрунт. І мають рацію, аргументуючи тим, що гетьманці — це не партія. Це з одного боку рух, а з другого боку — гетьман — це історично політичний символ, історично діюча законна українська сила. Гетьмана бо обрав багатолітній з'їзд хліборобів України (квітень 1918 р.). За цим з'їздом стояла поважна частина українського хліборобського стану, а також інтелігенції. Ці значні сектори українського суспільства в активній боротьбі відродили гетьманщину, як державно-політичну реальну українську форму. Гетьманська держава за короткий час, при всіх своїх помилках, проробила значну роботу по відбудові державної України. Вона зв'язала себе дуже солідно з великою українською історичною традицією старої гетьманщини, зокрема частково з традицією Хмельницького. Додаймо до того те, що досмертна вірність гетьмана Павла Скоропадського взятій на себе місії, перелача цієї місії в спадщину відповів вихованому синові, науковій й публіцистичній праці геніального Липинського — все це разом із гетьманською державою 1918 р. дало гетьманському символу досить повнозначне виконання. Було б великою політичною школою, коли б гетьманський рух не здолав довести на своїх плечах цей символ і зв'язав з ним історично-політичний цінності з неперервної еміграції до рук українського народу в великий час визволення.

Але, з другого боку, гетьманці, які більш, ніж хто інший, повинні б розуміти, що таке порядок, спротив, законність і дисципліна, дуже шкодять і своєму рухові і опікуванню ними історичним символом та цінностями, коли ведуть чисто партійного характеру непристойне поборювання УНР. На еміграції УНР і гетьманщина жодні конкуренти. Їм нема за що між собою змагатися, бо на еміграції держави нема. Це два символи, з яких один легітимно, законно є символом хронологічно останньої волі українського народу.

Українська республіка зродилася із найбільшого в нашої національної історії всенародного руху-1917 року. Організовані українські політичні сили. Не можуть визнати ще й тому,

Жиди матимуть свою державу

Святкують народження своєї держави — Закінчилась сесія ООН

НЬЮ-ЙОРК (ББС, ГА, РШГ). 30 листопада. 33 голосами проти 13 (10 утрималися, сімнадцять делегатів була відсутня), Об'єднані Нації ухвалили поділити Палестину на 2 держави — арабську й жидівську. Згідно з ухвалою, Єрусалим і його околиці будуть інтернаціональною зоною. За це рішення голосували представники СРСР, США і Франції. Англія, як зацікавлена сторона, утрималася. Всі арабські країни, Греція й Туреччина були проти. Вже оголошено, що Англія виведе свої війська з Палестини до 1-го серпня 1948 року. Тоді контролю над Палестиною перебере на себе комісія

ОН, до складу якої входять представники таких країн: Болівія, Чехословаччина, Данія, Панама, Філіппіни. Коли рішення про поділ було схвалено, арабські делегати заявили, що не визнають його, бо воно суперечить Карті ООН, і на знак протесту демонстративно вийшли з залу засідання.

Рішення ООН про поділ Палестини жидівські кола розцінюють як поворотний пункт у всій жидівській історії. В багатьох країнах світу жиди святкували сьогодні день, як день народження своєї держави. Генеральний секретар Арабської Ліги Асам Паша заявив сьогодні в Каїрі, що

всі арабські країни протидіятимуть рішенню ООН.

МЮНХЕН (Радіо Мюнхен). 30 листопада. З нагоди проголошення рішення про поділ Палестини, сьогодні відбулося в Мюнхені засідання Жидівського Центрального Комітету.

НЬЮ-ЙОРК (ГА). 30 листопада. Менше ніж через 2 години після схвалення рішення про поділ Палестини закінчилась теперішня сесія ООН. Наступна сесія відбуватиметься в Європі і почнеться у вересні 1948 р.

ХАОС І НЕПЕВНІСТЬ У ФРАНЦІЇ

ПАРИЖ (НЦ). 28 листопада. Урядові чинники вжили далекоїдучі заходи, щоб уникнути в зародку будь-яких заворушень. З'єднання французької „мобільної гвардії“ — в сталевих шоломах і при повному озброєнні — зайняли стратегічно важливі пункти столиці. Регулярні частини перебувають у стані постійної готовності.

Як повідомляють із кіл французької делегації на Лондонській конференції, уряд США пообіцяв новому французькому уряду свою допомогу на той випадок, коли комуністи намагатимуться захопити владу до своїх рук. США виправдовують такий крок тим, що з огляду на загальний комуністичний „протинаступ“ в Європі, комуністичний переворот у Франції не був би чисто внутрішньою справою Франції. В такому випадку рахуються з можливістю, що збройні сили США перебрали б на себе обов'яз

ки французької окупаційної армії, щоб звільнити її таким чином для застосування її у Франції.

Війська Еспанії перебувають також у стані бойової готовності проти можливих заворушень. З огляду на політичну ситуацію підсилено також кількість бельгійських жандармів на бельгійсько-французькому кордоні, щоб перешкодити переходу „заколотницьких і підозрілих елементів“ до Бельгії.

ПАРИЖ (ЮП). 28 листопада. А п'ятницю число страйкарів у Франції перевищило два мільйони осіб. Майже весь залізничний рух припинився. Всі шахти, а також металургійні й автомобільні заводи й порти стоять у нерухомості. Наслідком страйку вчителів зачеплено всі паризькі школи.

За повідомленням з вірогідних джерел, уряд запропонує Національним Зборам законопроект, який дозволить примусово забирали до

війська всіх страйкарів.

Як позала агенція ІНС, представник де Голля заявив, що генерал сподівається через декілька тижнів перебрати владу до своїх рук.

ПАРИЖ (ББС). 30 листопада. 404 голосами проти 184 Національний Збори ухвалили статтю 1 урядового законопроекту про поборювання страйків. Комуністи дотримувалися тактики обструкції, і тому засідання тривало вже безперервно 24 години. Комуністи внесли 200 поправок, одна з яких відхилили. Уряд мобілізує ще 80.000 запасників.

ПАРИЖ (РШГ). 29 листопада. Французькі національні Збори обговорюють сьогодні законопроект про захист інтересів республіки: поборювання страйків і саботажників. Комуністичний орган „Юманіте“ закликає комуністів бути насторожі бо на що ніч, моавит, заплановано державний переворот. Поліція скофікувала весь наказ.

Питання східних кордонів і центрального уряду

ЛОНДОН (ББС). 28 листопада. В четвер і п'ятницю міністри закордонних справ обмірковували питання майбутніх кордонів Німеччини і утворення німецького центрального уряду. Бідо, Маршал і Бевін запропонували, щоб проблемі німецьких кордонів вивчила спеціальна комісія, розглянувши зокрема ближче питання німецько-польського кордону. В усякому разі, — сказав Маршал, — головні галузі промисловості Верхньої Шлезії мають бути до послуг цілої Європи, включно з Польщею і Німеччиною. Молотов відхилив питання про кордони коротким зауваженням, що ліній Одер — Найса врегульовано в Потсдамі, і нічого вже не можна змінити. Він назвав утворення комісії у справах кордонів передчасним.

Маршал назвав хибним твердження Молотова, ніби в Потсдамі остаточно визначено східні кордони Німеччини. За його словами, з остаточною усталенням кордонів треба почекати до укладення миру. В одній довгій заяві Бідо звернув увагу (як свого часу на Московській конференції) на небезпечку перенаселення Німеччини наслідком масової імміграції німців із східних областей. Він запропонував ужити заходів для імміграції німців до інших країн. Крім того, він радив не поселяти ДП у Німеччині. Бідо запропонував організувати —

за згодою міжнародних організацій і Червоного Хреста „німецьке переселення“. Бевін не прислався до пропозиції Бідо.

Після цього Молотов детально зупинився на своїй пропозиції щодо негайного утворення німецького уряду. Він вимагав негайно утворити демократичний загальнонімецький уряд, дати йому потім змогу висловити свої погляди на мировій конференції, підписати мирний договір, що його ратифікує німецький парламент.

Бевін надав своїм колегам ан-

глійський меморандум, що він його пропонував ще під час Московської конференції, але тоді його не обговорювано. Він містить усі англійські пропозиції з приводу організації Німеччини як економічної одиниці з необхідними гарантіями проти всякої німецької агресії в майбутньому.

ЛОНДОН (ББС). 30 листопада. Сьогодні міністри не відібрали ніякого засідання. Вчора вони погодилися допустити Пакистан до участі в мировій конференції. Щодо участі Албанії, то цього питання так і не вирішено.

СЕД пропонує „народний Конгрес“

БЕРЛІН (Дена). 28 листопада. Отто Гротеволь, голова СЕД, звернувся з закликом до всіх німецьких політичних партій і професій, а також представників мистецтва й науки прибути 7 грудня до Берліну для участі в „німецькому народному Конгресі єдності і справедливого миру“. Цей Конгрес мав би обрати спеціальну делегацію на конференцію міністрів

закордонних справ у Лондоні. Голова соціал-демократичної партії Берліну Франц Нойман з цього приводу заявив, що „національна репрезентація“ виявилася в формі лизаки комуністичної пропаганди. Він додав, що партія, яка своїми терористичними заходами в східній зоні загрожує німецькій єдності, намагається виступати в ролі охоронця цієї єдності.

Додаткові вибори

ЛОНДОН (ЮП). 28 листопада. На додаткових виборах у Грейвсенді більшістю 1675 голосів обрано кандидата лейбористської партії Річарда Окленда. На додаткових виборах у районі східного Единбурґа біль-

шістю понад 5.000 голосів перемогла також лейбористська партія. В Гавасні (Йоркшир) кандидат консервативної партії зумів утримати своє місце в Парламенті.

Четвертий Райх СЕД'у

Період панування Гітлера увійшов в історію „третього райху“. Після воєнного розгрому Німеччина як держава опинилася в нікому неозначеному стані й це, мабуть, триватиме аж до укладення мирного договору. Щоправда, в пресі і в виступах партійних і політичних діячів накреслюється вже деякі контури майбутнього державного устрою країни. Але тоді, як у західних зонах по справу вважається за дуже важливу і жваво дискутується серед широкої суспільності, на сході, де панують Совєти, її вважають за дуже „легку“. Ніяких дискусій з приводу цього питання там немає, бо там фактично не існує інших політичних партій, крім СЕД, що є справжнім диктатором цілої зони.

Не так давно в совєтській зоні з'явилася брошура під назвою „Проект конституції німецької демократичної республіки“. Як зазначено в брошурі, проект перевірено в президії СЕД, після чого його було схвалено і „одоголосно“ прийнято. Конституція складається з 7 головних розділів і 109 статей, що досить ясно окреслюють майбутній державний устрій Німеччини (звичайно—так, як це уявляють собі за висказками „зверху“ активісти з СЕД), яка з повним правом може одержати назву „четвертий райх СЕД'у“.

Вступна декларація, що нею починається проєкт, вітствує такими словами: „Переходячи у тому, що тільки демократична народна республіка може гарантувати єдність нації, соціальний прогрес, забезпечити мир і дружбу з іншими народами,—німецький народ прийняв цю конституцію“.

Передусім тут впадає в очі характерна для Совєтів гра словами „народ“ і „демократія“, які в даному разі з'являються навіть в досить вомітному послідовності—„демократична народна“. Цей суто-совєтський стиль вразі ж викликає візію стиснутого кулака, червоних прапорів і „диктатури пролетаріату“. Тому зовсім не дивно, що вже в першому пункті конституції ми знаходимо визнання того, що влада в державі мусить бути лише в руках однієї, а саме тієї партії, яка нібито виявляє волю „народу“.

Цілком зрозуміло, що така „однопартійна „демократія“ відкидає всі інші установи, що могли б у той чи той спосіб забезпечити справжній демократизм. Тоді, як соціалістична Франція й Італія вирішили зберегти так звану „другу палату“, як деяку гарантію проти можливої свавілля однієї партії, за конституцією СЕД єдиним носієм державної влади є парламентське народне представництво. Так, воно обирає президента, як голову держави (стаття 50), воно ж обирає й міністер-президента (ст. 66), воно затверджує чи відкидає уряд (ст. 67) і видає всі закони (ст. 51). При чому все це робиться простою більшістю присутніх делегатів (ст. 51).

Припускамо, що СЕД пошастало б, користуючись допомогою суспільної прихильної держави, здобути третину парламентських місць. Тоді за підтримкою співчуваючих „лівих“ вона легко набирала б необхідну половину голосів і таким чином стала б „найвищою владою держави“. Згідно з конституцією, ця влада мала б майже самодержавний характер, бо лише вона визначала закони, яким мали б підпорядковуватися всі громадяни країни.

Розглядаючи статті конституції ми відразу ж помічаємо невідповідність „закону“. Так, ст. 8 говорить про свободу й незалежність особи, але тут же додається, що

„порушення цього дозволяється на основі закону“. Стаття 10 проголошує свободу слова, друку, думки і т. д., але тільки „в межах закону“. „Законом“ обмежує також ст. 11 свободу науки, мистецтва й освіти. Стаття 12 гарантує неоторканість приватних помешкань громадян, але „закон“ може це порушити. Такі ж „закони“ порушення припускаються й щодо ст. 13, що обіцяє листування. Отже всі „свободи“, що забезпечуються конституцією, фактично відрізані цілком анулюються „законами“, які схвалюються простою парламентською більшістю, себто партійно-диктатором.

Однак, за конституцією СЕД, парламент є не тільки законодавчою владою, від нього залежать також і суд. Стаття 91 проголошує „незалежність“ судів, але в статті 92 говориться, що президент і члени Верховного суду, також прокурор і його заступник обираються парламентом. Таким чином, судді і весь судовий апарат складатимуться з представників урядової партії й діятимуть, безумовно, за її наказами. „Незалежність“ судів стає сумнівною, і це ще більше підкреслюється в ст. 88, де сказано, що „вирок вноситься на основі законів, у дусі соціальної справедливості“. Безперечно, для партійного судді приналежність підсудного до СЕД буде достатнім мотивом для пом'якшення вироку—„на основі соціальної справедливості“. Там, де користуються різними поняттями справедливості, згадка існувати лише несправедливості.

У всіх демократичних країнах всі судові інституції (назто ж пай-висті) ні в якому разі не залежать від уряду й парламенту, бо їх завданням є захист громадянських прав проти їх порушень навіть з боку державних інституцій. Конституція ж СЕД забороняє судам будь-яку опозицію проти державних заходів.

Більше того, стаття 85 навіть підкреслює, що „правильно видані закони“ (себто простою більшістю в парламенті) є обов'язковими для судів і не підлягають перевірці. Це не що інше, як вина безмежного державного деспотизму.

Одне з елементарних людських прав—захист від безпідставного арешту—ни не знайдемо в проєкті конституції СЕД. Якщо в конституції інших країн визначається якийсь досить короткий термін для переведення слідства й вимагається до заступлення поводитися з заарештованим як з невинним, то СЕД вважає це зайвим для громадян своєї „демократичної народної держави“. Багато в чому ця конституція нагадує з нацистської спадщини. Це стосується, наприклад, спеціальних судів, хоч згідно з статтею 93 названі суди неприпустимі, та за статтею 95 вони все ж таки допускаються, якщо справа „загрожує державній безпеці“. Очевидно, „демократична народна“ конституція має ще приховувати від своїх громадян.

Пікаві також статті, що стосуються власності. Так, наприклад, ст. 20 гарантує власність, щоправда, як зазначено, в межах закону, але також „на основі закону“ за ст. 21 держава має власність може відібрати. Ст. 22 і 24 йдуть ще далі, бо в них визначається вже право держави втручатися у справи користування власністю. Тут говориться про контроль, регулювання і навіть планування приватних господарств. Щоправда, про колгоспи безпосередньо не маємо мови, але всецілий „закон“ безумовно зможе цю справу поладати.

Розглядаючи навіть поверхово проєкт конституції, мимоволі приходиш до висновку, що третій райх Гітлера був лише недостатньою й невиліковною підготовкою до нині планової державної могутності „четвертого райху СЕД“. Звідки походять такі плани—не може бути ніяких сумнівів.

I. C.

Чому Америка мусить модернізувати свою імміграційну політику

Сучасність вимагає від США негайно перейти до нової імміграційної політики, що мусить бути побудована на трьох основних принципах: поперше, кількість іммігрантів встановлюється в залежності від економічної потреби. Подруге, іммігрантів треба добирати індивідуально, за їх фахом і здібностями. Потретє, їх треба наспілати до місцевостей, де в них відчувають потребу. Доки цього не буде зроблено, проблема влаштування європейських скитальників залишатиметься невідомою, й Америка втрачає можливість використати цю справу для себе.

Кількість легальних іммігрантів до США безперервно росте й нині складає вже 130.000 річно. Значно більше прибуває нелегально. Проте кількість осіб, що бажали б емігрувати до США, палічуща мільйонами. В більшості європейських країн імміграційну квоту вичерпано вже на десять років підперед. Квоту для Греції використано вже аж до 1997 року. За відомостями „Асоційтед Прес“, тільки в самій Італії кількість бажаних емігрувати до США доходить 14 мільйонів! З 850.000 ДП, що перебувають у таборах в Європі, найбільша кількість бажав виїхати до Америки.

Чинний нині еміграційний закон США не встановлює будь-якого добору з-поміж цих мільйонів, що бажали виїхати до Америки. Закон 1924 року фіксує тільки загальну річну кількість іммігрантів—154.000 і встановлює квоту для тієї чи іншої країни. Щож стосується добору, то закон обмежується лише деякими незначними показниками, як неписьменність, хвороба тощо і зовсім не передбачає перевірки загальної гідності майбутнього громадянина Америки. Здібностей і кваліфікації іммігранта зовсім не береться на увагу.

Ця відсутність добору значною мірою спричинилася до того, що в США помітно зростає спротив проти скитальників і проти пропозиції прийняти їх ще в більшій кількості. До цього року Америка прийняла 300.000 втікачів—жертв нацистського й комуністичного терору, значно більше, ніж будь-яка інша країна. Біля 1600 прибуває ще й досі щомісяця, при чому витрати на переїзд сплачують найчастіше не самі втікачі, а приватні люди чи організації в США.

Знайти рішення трагічної й грізної проблеми переміщених осіб, найбільшої моральної проблеми, що залишила по собі остання війна, є відповідальним міжнародним завданням. Президент Трумен звертався вже до Конгресу з вимогою зробити все можливе в межах існуючого імміграційного закону. Проте багато членів Конгресу, що бажали піти назустріч цим жертвам війни, вагалися зробити це через те, що імміграційний закон не передбачає добору. В інтересі так Сполучених Штатів як і скитальників,—говорили вони,—треба не просто прийняти цих 850 тис., а й зробити серед них добір для розподілу за здібностями і фахом. Так наприклад, Америка відчуває нестачу робітничих рук у землеробстві і в домашньому господарстві. Проте з 108.721 іммігрантів, що прибули до США в минулому році, лише 1136 включилися до землеробства й 2464 до домашнього господарства—отже всього 2,2% людей не було розподілено по місцях, де б праця їх була найбільш потрібна.

У деяких штатах США один кілометр припадає на 10.000 населення. Вже 1933 та 1944 роками до США було прийнято більше ніж 5.000 іммігрантів. Більша частина їх оселилася там, де вони були найменш потрібні. 55% залишилися на постійне життя в штаті Нью-Йорк,

де 1 кілометр припадає на 597 осіб—більше, ніж в будь-якому іншому штаті.

Згідно з заявою голови сенатського Комітету державної оборони Джорджа Мілера, що спеціально відвідав Німеччину, серед переміщених осіб є значна кількість „небажаного“ елементу. За його словами, ці особи, не бажують працювати й дуже шкодують, що справа йде не так, як вони сподівалися. Можна сумніватися, щоб будь-яка країна бажала мати цих людей у себе. Чинний нині імміграційний закон може спричинитися до того, що до США іммігрує якраз непропорційно велика кількість цих „небажаних“.

Інші країни, що мають прийняти іммігрантів, вже перейшли до політики добору. Англія не зважаючи на гострий брак робочої сили, в своїй імміграційній політиці ставить таку вимогу: „Чужинець може бути допущений до країни тільки тоді, коли він погодиться працювати в певному підприємстві й подасть про це підписану згоду через міністерство праці“.

Те саме ми спостерігаємо і в Канаді, де вже з 1931 року до іммігрантів ставлять означені умови. Нині канадський уряд заявив про готовність прийняти деяку кількість скитальників. Цю кількість буде визначено після дослідження підприємств, які мають потребу в робітниках. Коли цей дослід буде закінчено, спеціальні „добірчі офіцери“ урядові будуть надіслані до Європи, де вони виберуть з-поміж скитальників потрібних фахівців для роботи в Канаді.

Австралія й Нова Зеландія виявляють таку саму обережність щодо іммігрантів. Аргентина планує допускати щороку щонайменше 50.000 іммігрантів протягом найближчих 5 років. Але їх будуть „добирати“, зважаючи на потребу в робітниках сільськогосподарства, в рибальстві і промислових техніках. Їх буде розподілено на означених місцях праці з обов'язком працювати там протягом 2-х років.

Бразильська „планова імміграція“ передбачає прийняти 35.000 осіб протягом першого року з метою підвищення економічного рівня країни. 80% іммігрантів мусять бути сільськогосподарськими робітниками. Уряд призначає для них місця праці. Кожен іммігрант зобов'язується працювати там протягом найменше 4 років.

Ця ситуація вимагає й від США зміни своєї імміграційної політики. Під час останньої сесії Конгресу окремі депутати запропонували щось із 35 проєктів. В одних вимагали чутливого ставлення до скитальників, в інших навпаки—вимагали жадного іммігранта до США не пустити, доки там існує безробіття. Проте ні один з цих проєктів не поглянув у корінь проблеми—необхідність принципу добору в імміграційній політиці.

Окреслюючи сучасну імміграційну політику Канади, прем'єр-міністр Кітінг висловився так: „Я хочу пояснити, що Канада має нове право добору осіб, яких вона бажала б зробити своїми майбутніми громадянами. Це не є справа гуманності, коли чужинці допускають до Канади, це є привілей“. США не меншою мірою потребують такого ставлення до справ імміграції, і це мусить бути висловлено в законі. („Readers Digest“)

I. C.

До зустрічі чотирьох міністрів у Лондоні

Міністри завідалих справах чотирьох великих держав зверху зліва — Жорж Бідо, справа — Василь Молотов; внизу зліва — Жорж Маршаль, справа — Ернест Бевін, як бачать їх карикатурист.

Шевч. Візні

* БЕРЛІН (ГА). 25 листопада. Як повідомляла до відома комітету з устаткуванням Союзу Контрольної Ради, з 1 січня 1948 р. можна переслати з Німеччини за кордон великі рекомендації по селі. Але з заборонами до Німеччини можна переслати рекомендації за селі і поштою.

3 Гайдельберзьких „Академічних викладів“

Третій із черги „академічних викладів“, що їх улаштовано заходом „Групи Українських Науковців“ при УНК в Гайдельберзі, був виклад проф. д-ра Дмитра Чижевського дня 10 листопада п. р. на тему: „Історія української культури й культурно-історичні епохи“. Прелесті торкнулися справи періодизації культурно-історичних епох в історії світової культури й пав'язав до української, з'ясовуючи ближче чергування мистецьких стилів, зокрема в історії літератури.

Як черговий, відбувся дня 21 листопада виклад проф. Ярослава Рудницького п. н. „Мовна самобутність української нації як наукова проблема“. Доповідач обговорив докладно теорію про „праруську мовну одиницю“ Соболевського, Шахматова, Трубенського та становив акад. Степана Смоль-Стоцького, що, як відома, був запальним поборником „праруських“ конструкцій та оборонцем самостійного розвитку української мови в науці. Обидві доповіді викликали живу дискусію. (ий)

Наука й техніка

Одноособове авто. Німецький конструктор Г. Кітцеро сконструював одноособове авто. Ця конструкція має на меті створення легкого і зручного засобу пересування для робітників, мешканців англохотів на значній віддалі від місця праці. Дотепер використовували для цього ровери й мотоцикли, були незручні тим, що при негоді користування ними обміжувалося. Нове одноособове авто має мотор на 123 см³, та крім того забезпечене даноговою передачею для приведення його в рух ногами пасажирів, на випадок такої потреби. Воно має коштувати не набагато дорожче від мотоцикла, а має цілком захищати пасажирів від бруду й негод.

Гумові амортизатори. Ще перед двома роками було розпочато дослідження з застосуванням гумових амортизаторів, замість металевих ресор в різних автоконструкціях. Було встановлено, що гумові амортизатори забезпечують значно краще зрівноважування поштовхів, ніж дотепер вживані металеві ресори. Вони створюють в пасажирів позитивні, ніби авто перебуває на повітряних подушках. Амортизатори нового типу вже неодноразово застосовувалися в омнібусах. В особових авто вони не вживаються, бо звичайно дорожчі за металеві.

Каспійське море висихає? Поступове пониження рівня води в Каспійському морі, яке створює загрозу повипливу господарське значення цього моря, примусило вчені Сов. Союзу перевести великі науково-дослідні спостереження. Рівень Каспійського моря систематично спостерігали ще від 1830 р. В 1837 р. цей рівень в Баку становив 296 см, в 1932 р. він дорівнював там же 211 см, а в 1945 р. рівень впаав аж до 184 см. Взагалі в 1945 році рівень води в Каспійському морі був найнижчим за 100 останніх років. Російські вчені пояснюють пониження рівня двома причинами: 1. Значними змінами в підсонові протигом останніх років 2. Збільшенням водної площі в районі течії Волги (мояли, кожен грам збільши потреби відповідного зменшення води в ґрунті на 600 грамів).

Каспійське море дає до 55-60% всієї загальної рибної в Советському Союзі. За рахунок випаровування з нього поступаються водою різні центральні Азії. Над проблемою збереження рівня води в Каспійському морі працює група спеціальна комісія Академії Наук, що складається з найвідоміших біологів, кліматологів та гідрологів.

Вже вироблено план постачання Каспійського моря водою коштом багатководних північних річок. Нові гідротехнічні заходи мають дозволити не лише зберігати рівень, а його навіть підвищити.

„Місто моторів“. Так вирішено назвати майбутнє бразилійське місто, будівництво якого вже розпочато. Місто має вирости на площі понад 12.000 моргів за 40 кілометрів від Ріо-де-Жанейро в місцевості висуненого болота. Ного апроєктовано за модерними гігієнічними, соціологічними та індустріальними принципами. За повним розростання міста розраховано на 10 років 25.000 майбутніх мешканців міста розраховується розселити по районах, в кожному з районів будуть збудовані церква, школа, будинки відпочинку, дитячі сади, лікарські консультаційні заклади, лазні, клуби тощо. Крім того, в кожному районі мають бути споруджені дитячі ясла, спортилощі та заклади освіти для дорослих.

Мешканці будинків будуть матимуться 3-4 поверховими з стандартних частин. Навколо будинків ростимуть тропічні сади. Плата за мешкання становитиме певний процент заробітної плати і буде південною. В мешканцях кварталів вулиці будуть заслонені від тропічного сонця.

В центрі міста будуть споруджені установи та культурні заклади. Спеціальна площа забезпечуватиме можливість збиратися на ній всьому населенню міста. Головною промислою спорудою міста буде реконструйована фабрика літакових моторів, що вже тепер перейшла на виробництво тракторів та вироблятиме також інші машини.

Листування редакції

Павлов Б. табір ч. 25 у Голіндорфі. Ваш допис про зловживання Таборної Ради, про биття таборників та про збирання грошей (п. п. Курут) по 15 марок з тих, що записувалися до Англії, Канади — одержали. Перелали на розслідування контрольно-дисциплінарної комісії ЦПУЕ.

Павлов К. Кон-тин. Ваш допис „Єдаймоси“ — у справі різних повертін, що провадять в Англії антуукраїнську пропаганду та компрометують українців — одержали і копії передаємо, для відповідних висновків і вжиття заходів, до ЦПУЕ та до Лондонського УДК.

„ПРОБЛЕМИ“

журнал національно-державної думки
продас

в Мюнхені

Кооператива „КОС“, Розентаймерштрассе 46а/І
Українська книгарня, Дахверштрассе 9/І
Кіоск на головному дворі
Кіоск при Карльсplatz

в Аугсбурзі

Кіоск в таборі Сомме-Казерне
Кіоск на головному дворі
Кіоск при Моріцplatz

у Франкфурті

Кіоск на головному дворі

На днях появиться в продажі 2-ге число журналу. Жадайте наш журнал у всіх українських книгарнях і кіосках. Гуртові замовлення, при яких даємо 20% опусту, прохасмо спримовувати на адресу адміністрації: München 13, Heßstr. 132а/II чи на поштову скриньку: München 13, Schleißbach 50.

Видавництво „Проблеми“.

Вийшла з друку й продається в ціні 18 НМ

Ілюстрована історія України

ПРОФ-АКАД. ДМ. ДОРОШЕНКА

Замовлення слати на адресу:

П. ПОГАСІЙ, АУГСБУРГ 3, ШЛІСФАХ 4

При більших замовленнях — опуст.
Висплатиться за готівку й „за поборанням“.

135-2

Подяка

Глибоко зворушені співчуттям і участю нашого громадянства та увагою до горя, яке нас спіткало, висловлюємо своїм ім'ям найщирішу подяку Владиславі Ігору, священику, хорі, школі, всім установам, приятелям та учасникам похорону Анатолія Тахтаренка.

Батьки, сестра, швагер, тітка.

РОЗШУКИ

— Сизенко Софію шукає брат, Сизенко Іосиф. Писати на „Українські Вісті“ 128-2
— Трофименко Галину, Людмилу, Оксану розшукують родичі. Писати на „Українські Вісті“ 36-28
— Євгена шукає Віра Тольчинська, (13b) Bissenhofen bei Kaufbeuren, Gasthaus „Zur Post“ 84-2
— Тимошенка Івана, Дубину Дмитра, Покрасенка Олександра, Гринченка Пилипа, Панченка Івана розшукує Тимошенко Леонтій. Відгукнутися на „Українські Вісті“ 89-2
— Голуба Дмитра розшукує Бариспольський Володимир. Ellwangen (Jagst), DP-Camp 709. 119-2
— Овчиненка Генадія шукає Ольга М. „Українські Вісті“ 127-2
— Сина Михайла Лушівка шукає Лушівка Степан Якимович. Ляндсгут, DP-Камп „Лебашт“, латиський блок. 124-3

ОГОЛОШЕННЯ

Вийшов з друку і поступає в продаж
стінний тижнево-підприємний
КАЛЕНДАР на 1948 рік

ціна 2 НМ

Слати замовлення:

УКРАЇНСЬКА ДРУКАРНЯ ГА-ІЧ
Neckarsulm, Schindlerstraße 10.

Книгарням і кольпортерам знижка.

131-3

Ново видання творів
Т. Г. Шевченка

КОБЗАР т. І, ціна 6.50 НМ
КОБЗАР т. II, ціна 6.50 НМ

продає видавництво кооператива „УКРАЇНСЬКЕ МІСТЕЦТВО“, в Регенсбурзі, а також всі торговельні приватні.

Для шкіл, таборників кооперативів та книгарень дається знижка аж до 25%.
Замовлення надсилати на адресу:
„Ukrainische Kunst“, Genossenschaft m. b. H., Regensburg, Ganghofer-Siedlung, Siegfriedstr. 4. 123-

Привіт з дороги!

З нагоди виїзду до Канади прощаю всіх своїх друзів і знайомих з старої і нової еміграції, зокрема таборників нашого табору в Новому Ульмі, та бажаю всім скорого й щасливого повороту до Рідного Краю.

Степан Паладійчук.

Хто має книжки „Холодний Яр“, Ч-П — Горіле-Горський Ю., просимо ласкаво повідомити редакцію „Укр. Вісті“. Потрібно лише для відкид.

ДО НАШИХ ЗАМОВЦІВ

Подасмо таксу оплати за надрукування оголошень в нашому часописі 1 стор. — 600 НМ, 1/2 стор. — 350 НМ, 1/4 стор. — 200 НМ, 1/8 стор. — 100 НМ, 1/16 стор. — 50 НМ, 1/32 стор. — 25 НМ. В тексті — 100% надання.

РОЗШУКИ — 50 пфеніг. за кожне окреме слово.

Належну суму слід надіслати разом з текстом оголошення.

Без попередньої оплати — оголошень друкувати не будемо.

Адміністрація.

Часопис „УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“ виходить ДВІчі НА ТИЖЕНЬ: у середу і суботу. Приймається передплата на 1 місяць — 8 НМ, на 3 — 24 НМ. Ціна окремого числа 1 НМ.

Організуйте групову передплату та жодується для кольпортеру. — Кольпортерам знижка 20%. — У справах передплати, одержування часопису, зміни адреси тощо — звертатися заочно і особисто до Адміністрації.

Administration „Ukrainische Wiste“
Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

Видання Спілка

„УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ

Головний редактор Ів. БАГРЯНИЙ

Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи, а з приводу невідповідних дописів дається лише в особливих випадках. — Дописи і записи в справах редакційних адресувати на окремих редакторам, а Редакції:

Redaktion „Ukrainische Wiste“
Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

Редактори приймають особисто в українському таборі Н. Ульмі — 5-й блок „А“ від 8-12 год. щодня, з 1-го по 6-го.

Authorized by European Command Civil Affairs Division APO 757 — AG 337 — GEC-AUG — 14 July 1947

Druck: „Ukrainische Zeitung“
Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

БІБЛІОТЕКА НОВІТНЬОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Іван Багряний: „Золотий Бумеранг“	стор. 180	вичерпано
Улас Самчук: „Юність Василя Шеремети“ ч. I	стор. 170	ціна 12.50
Улас Самчук: „Юність Василя Шеремети“ ч. II	стор. 170	ціна 9.50
Іван Багряний: „Тигролови“ ч. I	стор. 170	вичерпано
Іван Багряний: „Тигролови“ ч. II	стор. 140	ціна 8.50
Тодось-Осьмачка: „Старший Волярин“	стор. 128	ціна 8.50
Юрій Косач: „Еней і життя інших“ (зі збірки в Альманасі МУР)	стор. 200	ціна 12.00
Іван Багряний: „Morituri“	стор. 128	в друку
Іван Багряний: „Розгром“	стор. 128	в друку

ІНШІ ВИДАННЯ:

І. Мазепа: „Шістнадцять нашого відродження“	стор. 180	ціна 10.00
Дж. Оруел: „Колгосп тварин“	стор. 100	ціна 8.00
С. Підгайний: „Українська інтелігенція на Соловках“	стор. 100	ціна 8.00
Альманах Об'єднання Українських Письменників „МУР“	стор. 200	ціна 12.00
М. Хустинський: „Атом і його енергія“ (ілюстр.)	стор. 48	ціна 4.00
Ю. Шерех: „Головні правила українського правопису“	стор. 64	ціна 3.00

ЗАМОВЛЯТИ:

від гуртових замовлень 20% знижки!

В американській зоні: Ukrainische Buchhandlung, München, Dachauerstraße 9

В англійській зоні: Fryhorst Wychnowoj, Hannover, Möckernstraße, DP-Lager, Block D, Zimmer 4

У французькій зоні: Stepan Schepelawoj, Kisslegg im Allgäu, Emelhofen-Rathaus

ЗАКОРДОНОМ: Ukrainian Publishers and Booksellers
218, Sussex Gardens, Paddington LONDON W 2